

Splněné přání

Barbara O'Connorová

bambook

bamb**oo**k

Splněné přání

Barbara O'Connorová

Poděkování

Zvláštní poděkování patří Barbaře
a Harveymu Markowitzovým za to,
že tu vždy byli pro mě. A také Kirby Larsonové,
Sue Hill Longové a Augustě Scattergoodové.
Ať žije sesterství.

*Pro Moniku –
opravdovou přítelkyni*

Kapitola 1

Pohlédla jsem na papír na lavici před sebou.

Stálo tam „Osobní dotazník“.

Úplně nahoře bylo rukou paní Willibeyové napsáno „Klarissa Reesová“.

Škrtla jsem Klarissa a napsala „Klára“.

Jmenuju se Klára. Klarissa je pro holku úplně pitomé jméno, to jsem říkala mámě už asi bambilionkrát.

Rozhlédla jsem se kolem sebe po třídě plné vesnických buranů, kteří počítali nějaké příklady v učebnici matiky.

Moje nejlepší kámoška Alvina tvrdila, že zdejší spolužáci budou burani.

„Budeš v Colby nešťastná,“ prohlásila. „Mají tam jen zaprášené ulice a ve škole jsou samí burani.“ Přehodila si své hedvábné vlasy přes ramena a dodala: „Vsa-
dím se, že jedí veverka.“

Přejela jsem pohledem po svačinových krabičkách v lavicích a přemýšlela, jestli v nich jsou sendviče s veverčím masem.

Vrátila jsem se zpátky k papíru před sebou. Měla jsem ho celý vyplnit, aby mě moje nová paní učitelka lépe poznala.

Na řádek, kde stál pokyn *Popiš svou rodinu*, jsem napsala: „Špatná.“

Nejoblíbenější předmět? „Žádný.“

Vyjmenuj tři oblíbené koníčky: „Fotbal, balet a rvačky.“

Dvě věci z toho nebyly pravda, jedna ano.

Rvačky mě baví.

Moje sestra Žaneta zdělila po tátovi inkoustově černé vlasy, já jeho výbušnou povahu. Kdybych pokaždé, když někdo prohlásil „jablko nepadá daleko od stromu“, dostala minci, byl by ze mě už dávno boháč. Táta se rve tak často, že mu přezdívalí Drsňák. Vlastně zrovna teď, zatímco já tvrdnu mezi burany tady v Colby v Severní Karolíně, je Drsňák kvůli své oblibě rvaček už zase v okresní věznici v Raleigh.

A nepotřebuju ani žádnou křišťálovou kouli, abych uhádla, že právě v tuhle chvíli, tedy přesně v pravé poledne, leží máma v našem domě v Raleigh se zatáženými závěsy v posteli a na jejím nočním stolku se povalují prázdné plechovky od sodovky. A takhle tam bude ležet celý den. Kdybych tam byla s ní, bylo by

jí úplně fuk, jestli jsem ve škole nebo jestli sedím na gauči, dívám se na televizi a přitom se místo oběda cpu sušenkami.

„To je jen špička ledovce,“ pronesla sociální pracovnice, když ze sebe sypala celý seznam důvodů, proč se mám přestěhovat do tohohle zapadákovy, k lidem, které vůbec neznám. „Je vždycky lepší zůstat u příbuzenstva,“ řekla mi. „Gustav a Berta jsou příbuzní.“

„Jak příbuzní?“ zeptala jsem se.

Vysvětlila mi, že Berta je mámina sestra a Gustav je její muž. Řekla, že nemají děti a jsou moc rádi, že u nich budu bydlet.

„A jak to, že Žaneta může bydlet u Karolíny?“ zeptala jsem se asi pomilionté. Karolína je Žanetina nejlepší kamarádka. Bydlí v krásném cihlovém domě s bazénem. Její máma každé ráno vstane z postele a tátovi nikdo neříká Drsnák.

A tak mi ta paní zase znovu vysvětlovala, že Žaneta už je přece téměř dospělá a za pár měsíců ukončí střední školu.

Když jsem ji upozornila na to, že já jsem už páťačka, a tudíž taky žádné mimino, povzdechla si, upjatě se usmála a řekla: „Kláro, budeš teď prostě chvíli bydlet s Gustavem a Bertou.“

V životě jsem tyhle lidi neviděla – a teď jsem s nimi měla bydlet? Když jsem se zeptala, jak dlouho bude

tahle chvíle trvat, odpověděla, že dokud se věci nějak nevyřeší a máma se zase nepostaví na nohy.

Prosím vás, jak těžké může být postavit se na nohy? Myslela jsem si o tom svoje.

„Potřebuješ stabilní rodinné prostředí,“ řekla sociální pracovnice.

Ale bylo mi jasné, že tím ve skutečnosti říká: „Potřebuješ lepší rodinu, než je ta tvoje.“

I tak jsem smlouvala a protestovala a smlouvala a protestovala, jenže nakonec jsem stejně tady, v Colby v Severní Karolíně, a civím na dotazník na lavici před sebou.

„Hotovo, Klarisso?“ Paní Willibeyová stála najednou přímo vedle mě.

„Jmenuju se Klára,“ řekla jsem. Nějaký kluk s mastnými vlasy se v přední lavici začal hihňat. Vrhla jsem na něj jeden ze svých vyhlášených smrtících pohledů, takže zrudnul a přestal.

Podala jsem paní Willibeyové dotazník a sledovala, jak jí oči kloužou po odpovědích. Na krku se jí objevily rudé fleky a koutky úst jí začaly mírně cukat. Ani se na mě nepodívala, odkráčela ke katedře a odhodila na ni můj dotazník, jako by byl horká brambora.

Sesunula jsem se na židli co nejniž a otřela si zpotené dlaně o kraťasy. Byl teprve duben, ale mně bylo vedro jako blázen.

„Potřebuješ s tím pomoci?“ Kluk sedící přede mnou ukázal na pracovní list z matematiky na mé lavici. Měl zrzavé vlasy a ošklivé černé brýle.

„Ne,“ řekla jsem.

Pokrčil rameny, zvedl z lavice tužku a namířil si to k ořezávacímu.

Nahoru.

Dolů.

Nahoru.

Dolů.

Takhle kráčel.

Jako by měl jednu nohu kratší.

Tu druhou šoural po zemi, takže botou vrzal po podlaze.

Podívala jsem se na hodiny.

Do háje! Prošvihla jsem 11:11.

Vytvořila jsem si pro sebe seznam všech situací, kdy je možné si něco přát. Třeba když zahlédnete bílého koně nebo když fouknete do pampelišky. Podívat se na hodiny přesně v 11:11 jsem měla na seznamu taky. Řekl mi o tom jeden starý chlápek, majitel obchodu s rybářskými potřebami u jezera, kam jsme s Drsnákem chodili na ryby. Když jsem tedy na hodinách prošvihla 11:11, budu si dneska muset najít něco jiného. Od konce čtvrté třídy neuběhl jediný den, kdy bych šanci na přání promarnila, a rozhodně bych o ni nerada přišla zrovna teď.

V tu chvíli paní Willibeyová pokývla hlavou směrem k zrzavému klukovi, který si ořezával tužku, a řekla: „Vilème, nechtěl bys Kláře dělat školního parťáka?“

Paní Willibeyová mi sdělila, že školní parťák je někdo, kdo nově příchozímu spolužákovi pomáhá vysvětlovat, jak věci ve třídě a ve škole fungují, a pomáhá mu se zorientovat.

Vilém se usmál a odpověděl: „Ano, prosím.“ A bylo to. Měla jsem školního parťáka, i když jsem o žádného nestála.

Zbytek odpoledne se příšerně táhl. Zírala jsem z okna, zatímco ostatní se trumfovali v tom, jak pokračují jejich projekty z občanské výchovy. Venku začalo mrholit a nad vrcholky hor v dálce se válely šedé mraky.

Když konečně zazvonilo, vystřelila jsem ven rovnou k autobusu. Proběhla jsem uličkou mezi sedadly a svezla se do poslední řady. Přilepila jsem pohled na zaschlou žvýkačku na opěradle před sebou a do všech směrů jsem vysílala jednu jedinou myšlenku:

Nesedej si vedle mě.

Nesedej si vedle mě.

Nesedej si vedle mě.

Když už jsem musela jet autobusem plným dětí, které jsem vůbec neznala, chtěla jsem aspoň sedět sama.

Zdálo se, že síla mojí myšlenky funguje, a tak jsem odpoutala pohled od žvýkačky a podívala se ven z okna.

Ten zrzavý kluk s houpavou chůzí spěchal k autobusu. Školní batoh ho při každém kroku bouchal do zad.

Jakmile nastoupil, rychle jsem se zadívala na žvýkačku a začala znovu vysílat myšlenky.

Jenže on neztrácel čas, vzal to uličkou rovnou dozadu a kecnul si přímo vedle mě.

Pak napráhl ruku a řekl: „Ahoj, já jsem Vilém Odom.“ Posunul si ošklivé brýle na nose o něco výš a dodal: „Tvůj školní parťák.“

Kdo se proboha představuje takhle? Rozhodně nikdo, koho znám.

Držel ruku napřaženou a civěl na mě. Neměla jsem jinou možnost. Podala jsem mu svoji.

„Klára Reesová,“ řekla jsem.

„Odkud jsi?“

„Z Raleigh.“

„Proč ses přistěhovala?“

Pěkný zvědavec. Ale říkala jsem si, že když rovnou vyložím karty na stůl, zavřu mu tím pusu a pak už mi třeba nebude chtít dělat školního parťáka.

„Můj táta je ve vězení a máma nedokáže vstát z postele,“ prohlásila jsem.

Kluk ani nemrknul. „Za co je ve vězení?“

„Za rvačku.“

„Proč?“

„Co tím myslíš?“

Cípem trika si otřel zamlžená skla brýlí. Obličej měl v horku autobusu celý zrudlý. „Myslím – proč se pral?“ upřesnil svou otázku.

Pokřčila jsem rameny. Na otázku, proč se Drsnák pral, nešlo jednoznačně odpovědět. Kromě toho zřejmě existovaly i další důvody, proč je právě teď ve vězení, jenže mně prostě nikdy nikdo nic neřekne.

„Gus s Bertou mámě říkali, že přijedeš. Chodí do stejného kostela jako my. Jednou jsem jim dal kočku,“ řekl Vilém. „Vyhublou šedou kočku, co žila u nás pod verandou.“

A pak pokračoval vyprávěním o tom, jak ho Gus naučil vyrobit si prak a že si Berta v létě občas přivydělává prodejem nakládáných okurek u silnice. Jak jeho máma jednou skončila s autem v příkopu hned vedle příjezdové cesty k domu Gustava a Berty a Gus ji traktorem vytáhl a pak si všichni společně dali na verandě sendviče s opečeným masem.

„Bydlení u nich se ti bude líbit,“ řekl.

„Já u nich nebudu bydlet,“ namítla jsem. „Vracím se do Raleigh.“

„Aha.“ Podíval se na své pihaté ruce v klíně. „A kdy?“

„Až se mámě podaří postavit se zase na nohy.“

„Jak dlouho to bude trvat?“

Pokřčila jsem rameny. „Moc dlouho ne.“

Jenže stažený žaludek mi prozrazoval, že je to lež. Srdce jsem měla sevřené obavou, že se máma na nohy nepostaví možná už nikdy.

Autobus se rozjel směrem do centra města a Vilém ze sebe začal chrlit, co všechno se v autobuse nesmí. Žádné držení míst. Žádné žvýkačky. Žádné psaní na sedadla. Žádné nadávky. Úplný seznam pravidel, která podle mě stejně vůbec nikdo nedodržoval, až na Viléma.

Sledovala jsem z okna politováníhodnou scénérii městečka Colby. Benzinová pumpa. Parkoviště karavanů. Veřejná prádelna. Ani se tomu nedalo říkat město. Nebyly tu žádné obchoďáky ani kina. Dokonce ani čínská restaurace.

Zanedlouho začal autobus šplhat do kopce. Přestalo pršet a z asfaltu na silnici stoupaly obláčky páry. Úzká cesta se klikatila nahoru a dolů a všelijak zatáčela. Autobus občas zastavil u některého z oprýskaných domků s rudě zaprášeným dvorkem a někdo z dětí vystoupil. Už jsme byli skoro u Guse a Berty, když autobus znovu zastavil a Vilém prohlásil: „Tak se měj.“

Spolu s ním vystoupil ještě další zrzavý kluk, o něco mladší. Sledovala jsem je, jak kráčejí zarostlou zahrádkou směrem k jejich domku. Všude kolem se povalovaly skateboardy, fotbalové míče, kola a tenisky. Na kapající kohoutek byla napojená hadice, která se vinula k díře na dvorku. U ní seděl malý, ušmudlaný

kluk, házel do vody kameny a rozstříkoval tak kolem sebe špinavé, blátivé cákance.

Autobus se opět rozjel a Vilém mi zamával. Sklouzla jsem pohledem zpátky k zaschlé žvýkačce.

Konečně jsme dorazili ke šterkové příjezdové cestě vedoucí k domu Guse a Berty. Vystoupila jsem a dívala se, jak odjíždějící autobus rozhoupal zmoklé květy divoké mrkve podél silnice. Pak jsem vykročila na příjezdovou cestu, když vtom jsem na jejím okraji zahlédla cosi blýskavého.

Mince!

Bleskurychle jsem po ní skočila. Zvedla jsem ji, odhodila co nejdál, a než mince dopadla zpátky na cestu a odkutálela se do křoví, vyslovila jsem v duchu své přání.

Tak a je to! Povedlo se mi něco si přát.

Třeba se to tentokrát konečně opravdu splní.

Kapitola 2

Courala jsem se po příjezdové cestě, přeskakovala kaluže plné bláta a přemýšlela o tom, co asi v tuhle chvíli dělá Žaneta. Nejspíš na parkovišti před obchodákem naproti škole pokuřuje s nějakým klukem cigarety. Všichni si myslí, že moje sestra je hotový anděl, ale já vím své.

Konečně se na cestě vynořil dům Guse a Berty. Zastavila jsem se. Už jsem tu byla čtyři dny, ale pořád jsem si ještě nedokázala zvyknout na to, jak dům trčí přímo ve svahu. Přední strana seděla pevně na zemi a byla porostlá rozkvetlými keři. Ale zadní strana domu stála na pilířích zasazených do strmého svahu. Tvořila ji malá veranda s dvěma houpacími křesly, na jejímž zábradlí visely truhlíky plné kytek.

Když jsem byla v Colby první noc, Gus mi po večeři vynesl na verandu kuchyňskou židli. Berta se mě vyptávala na spoustu věcí, jako třeba co je můj oblíbený

předmět ve škole, jaké je moje šťastné číslo, jestli bych někdy chtěla jít plavat do bazénu nebo jestli mám ráda vařené buráky. Ale já pokaždé jen něco zamumlala a pokrčila rameny, takže s tím nakonec přestala. Nechtělo se mi mluvit. Byla jsem naštvaná. Co dělám tady, na nějaké verandě, s lidmi, které ani neznám? Připadala jsem si jako kotě vyhozené do příkopu u silnice. A tak jsme tam nakonec všichni tři jen tak mlčky seděli a sledovali, jak slunce mizí za vrcholky hor a mezi borovicemi tu a tam problikávají světlušky.

Následující tři dny jsem strávila tím, že jsem se snažila Guse a Bertu přesvědčit, aby mě neposílali do školy, protože letní prázdniny jsou už přece za dveřmi. Jenže nakonec jsem dneska ráno stejně skončila v autobuse plném buranských dětí a jela do školy.

„Ahoj!“ zavolala Berta od vchodových dveří, zatímco jsem kráčela přes zahradu k domku. Zpoza kůlny vyběhla zrzavá kočka a připojila se ke mně. Gus s Bertou měli spoustu koček. Některé spaly pod verandou, jiné se povalovaly na okenních parapetech a další se honily za včelami na zahradě.

Vešla jsem dovnitř a hodila školní batoh na Gusovo ošuntělé křeslo. Z kuchyně ke mně pronikala teplá vůně skořice.

„Upekla jsem kávový koláč,“ řekla Berta. „Proč se tomu vůbec říká kávový koláč? Není v tom ani kapka

kávy.“ Přidržela dveře, aby dovnitř mohla vejít i kočka. „Aha, už vím. Asi proto, že se má jít ke kávě. Co myslíš? Ale to je vlastně fuk.“

Od prvního dne mi bylo jasné, že Berta je strašně upovídaná. Na rozdíl od její sestry – mojí mámy –, která klidně celé dny neřekla ani slovo. Překvapilo mě ovšem, jak moc si byly podobné vzhledem. Měly úplně stejné vlnité hnědé vlasy. Úplně stejné dlouhé, štíhlé prsty. Dokonce měly i stejné rýhy kolem úst.

Posadila jsem se ke stolu a sledovala Bertu, jak krájí kousek kávového koláče a pokládá ho na papírový ubrousek přede mnou. Pak si přitáhla židli blíž ke mně a spustila: „Řekni mi úplně všechno o svém prvním dnu ve škole. Jaká byla učitelka. Jaké jsou děti. Jak vypadá třída. Co jste měli k obědu. Co jsi dělala o přestávce. Každíčkou maličkost.“

„Nějaká holka měla ke svačině sendvič s veverčím masem,“ řekla jsem.

Berta zvedla obočí. „Sendvič s veverčím masem? Víš to jistě?“

Olízla jsem si prst a přitiskla ho k ubrousku, abych mohla sníst i drobečky. Přikývla jsem, ale když jsem říkala: „Jo, vím to jistě,“ nedívala jsem se Bertě do tváře.

Na kuchyňské lince seděla malá šedá kočka a olizovala si srst. Napadlo mě, jestli to není ta od Viléma. Berta ji vzala a dala jí pusku na hlavu. „Klára nestojí

o chlupy v koláči, Mourku,“ prohlásila a opatrně postavila kocoura na podlahu. Mourek zahlédl zástup maličkých mravenců, kteří vylézali zpod linky a pochodovali k tmavé skvrně čehosi sladkého, a začal vrtět ocasem.

„A máme ve třídě houpavýho kluka,“ řekla jsem.

Berta zvedla hlavu. „Kdo je to u všech všudy houpavý kluk?“ Utrhla z květiny na parapetu uschlý list a strčila si ho do kapsy.

„Nějaký kluk jménem Vilém. Když chodí, pohupuje se nahoru a dolů, takhle,“ předvedla jsem Vilémovu houpavou chůzi kolem kuchyňského stolu.

„Vilém Odom,“ uhodla Berta. „Moc hodný chlapec. Má zlaté srdce. Vůbec mu nevádí, že si z něj děti utahují a volají na něj Pérák.“ Berta zavrtěla hlavou. „Děti někdy umí být opravdu zlé.“

„Pérák?“

„Ano, vždyť víš, jeho chůze připomíná skákání na pérách.“

„Měl by jim rozbít ciferník,“ řekla jsem. „To bych udělala já.“

Berta vyvalila oči a zakroutila hlavou. „Tenhle kluk ne. Neublížil by ani mouše. Všichni Odomovi jsou takoví. Hrozně laskaví. Jeho bratři jsou sice někdy trochu divocí, ale moc hodní.“ Berta smetla ze stolu drobečky a vyklepala je do dřezu. „Zrovna minulý víkend tu tři z nich byli, pomáhali Gusovi vyměnit na verandě prkna

prožraná od termitů a nevzali si za to ani halíř. Dali jsme jim aspoň pytel řepy. Byli šťastní jako blechy.“

Pytel řepy? Jestli je nějaké dítě šťastné za pytel řepy, musí být rozhodně divné, tak to vidím já.

Berta se opět posadila vedle mě. „A dál?“ zeptala se. „Řekni mi ještě něco.“

Pokrčila jsem rameny. O dotazníku, který paní Willibeyová odhodila na stůl jako horkou bramboru, nebo o tom, jak se Vilém stal mým školním parťákem, jsem mluvit nechtěla. Takže jsem jen řekla: „Dál nic.“

„Nic?“

„Ne.“

Berta plácla rukou o stůl. „Málem bych zapomněla, něco pro tebe mám.“ Šla jsem za ní. Prošly jsme chodbou k pokojíčku, kde jsem teď spala.

„Ta-dá!“ rozhodila paže a zaculila se.

Pohlédla jsem na jednoduchou postel v rohu. O zeď se opíraly dva růžové polštářky s obrázkem Popelky.

„Dneska ráno mi došlo, že tahle místnost vůbec nevypadá jako holčičí pokojíček,“ řekla Berta. „Takže jsem zašla do obchodu a koupila tyhle potahy. Chtěla jsem koupit sadu – polštář a peřinu, ale měli jenom dva polštáře. Mohla bych koupit ještě takový chlupatý růžový kobereček, co tam měli, kdyby mi Gus pomohl odsunout ten psací stůl. A měla bych odsud odklidit ty zavařovačky a ta stará televize nefunguje, jenže...“

Mlela a mlela, ale já ji neposlouchala. Polštáře s Popelkou? Má mě za pětiletou? Vždyť mi je skoro jedenáct. Ta toho o dětech vážně moc neví.

Odpoledne volala Žaneta. Vyprávěla mi, že k nim na návštěvu přijela Karolínina sestřenice a dala jí kašmírový svetr, co už nenosí. A Karolínin táta prý Žanetu učí řídit, protože Drsňák ji to nenaučil. Říkala, že si možná nabarví pár proužků ve vlasech na modro a že ji nějaký kluk jménem Arlo pozval, aby s ním jela na závody aut v Charlotte. Byla tak zabraná do líčení svého úžasného života, že se mě ani nezeptala, jaké to je bydlet v Colby a chodit do školy s burany, co jedí veverka. Když jsem zavěsila, vrátila jsem se do pokoje, lehla si na polštář s Popelkou a litovala se. Jak mohla být Žaneta tak šťastná? Zdálo se, že už jí na mně vůbec nezáleží.

Vsadím se, že Drsňákovi na mně už taky nezáleží. Vsadím se, že je teď plně zaměstnaný hraním basketbalu za plotem okresní věznice, takže na mě, která tvrdnu tady na vrcholku hory v domku plném koček, u úplně cizích lidí, si ani nevzpomene. A bylo mi jasné, že máma, ploužící se doma v županu, s rudýma očima a svěšenými rameny, si na mě nevzpomene zcela určitě.

Dnes večer rozhodně musím vyjít ven na verandu a počkat si na první hvězdu, abych si mohla něco přát. Možná že když si to budu přát dvakrát za den, tak to třeba vyjde.